

USNESENÍ

Krajský soud v Brně ve veřejném zasedání konaném dne 14. 10. 2021 v Brně projednal odvolání obžalovaného **M.Ř., nar. XXXXX**, trvale bytem XXXXX, XXXXX, a **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství ve XXXXX proti rozsudku Okresního soudu ve XXXXX ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 T 67/2019-1250, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu obou podaných odvolání zrušuje v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací soudu I. stupně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M.Ř. v bodě I./1 uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že:

V místě bydliště v obci XXXXX, ve XXXXX, obci Miroslav, eventuálně jinde, vybral od klientů zálohy, či doplatky na poskytnutí „právních služeb“, za což jim přislíbil poskytnutí právní rady, pomoci, případně „zastupování v občanskoprávních i trestněprávních věcech a v řízeních před soudy nebo před jinými veřejnoprávními orgány“ jak je uvedeno v tiskopisech, které předkládal klientům za účelem zmocnění jeho osoby ve věci právního zastupování, ačkoliv si byl již při výběru zálohy, případně doplatku na poskytnutí právních služeb dostatečně vědom, že přislíbené služby u konkrétních případů neprovede v odpovídajícím rozsahu nebo vůbec, již jen proto, že s ohledem na charakter služby mající charakter zastoupení klienta v trestním či civilním řízení u Okresního soudu ve XXXXX (dílčí útoky pod písm. a), b), d) a e) níže), si byl vědom skutečnosti, že soudu musí být z úřední činnosti známo, že s ohledem na vyškrtnutí ze seznamu advokátů není oprávněn poskytovat tento typ služeb klientům za úplaty, a takto inkasované peníze si ponechal pro svou potřebu, aniž by je do současné doby, byť jen zčásti, klientům vrátil a takto nejméně:

- a) **dne 29. 9. 2015**, v souvislosti s vystaveným dokladem prokazujícím provedenou úhradu doplatku za „poskytnutí právních služeb“, jenž v záhlaví i zápatí obsahoval údaje poukazující na advokátní praxi Ř., přestože byl dne 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory, převzal od klienta **M.V., nar. XXXXX, částku ve výši 3.000 Kč**, aniž by jakožto právní zástupce klienta učinil u Okresního soudu Znojmo, při nařízeném jednání v měsíci srpnu 2015 (věc evidována pod sp. zn. 18 T

43/2013), jakékoli podání, případně se účastnil řízení před soudem, tak jak přislíbil dne 25. 5. 2015 M.V. při provedené úhradě zálohy ve výši 2.000 Kč. Celkem tedy od klienta převzal částku **ve výši 5.000 Kč**, aniž by provedl jakékoliv právní služby v odpovídajícím rozsahu a tímto způsobem získanou finanční hotovost si ponechal pro svou potřebu,

- b) na základě vystaveného dokladu ze **dne XXXXX** potvrzujícího převzetí zálohy ve výši 3.000 Kč, **od B. J., nar. XXXXX**, jenž v záhlaví i zápatí obsahoval údaje poukazující na advokátní praxi Ř., se zavázal k poskytnutí právních služeb za účelem zajištění navýšení výživného její dcery N. J., nar. XXXXX, přičemž kromě zálohy **ve výši 3.000 Kč**, požadoval od klientky dalších **3.000 Kč**, a to za případně vypracovaný návrh na zvýšení výživného, který by podal dle věcné a místní příslušnosti na Okresní soud ve XXXXX, což však do dnešního dne neučinil a zálohu **ve výši 3.000 Kč** si ponechal pro svou potřebu, aniž by klientku informoval o skutečnosti, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777 a není tedy oprávněn poskytovat coby advokát právní služby,
- c) po uhrazení doplatku za poskytnutí předchozích právních služeb ze dne **XXXXX**, přijal následně v přesně neustanovenou dobu od **V. D., nar. XXXXX**, zálohu ve výši 2.000 Kč, aniž by klientce vystavil oproti provedené úhradě doklad, potvrzující vyplacení zálohy, přičemž za poskytnutou finanční hotovost klientce přislíbil zprostředkování odhadu nemovitosti, což však neučinil a poskytnutou finanční hotovost si ponechal pro svou potřebu s vědomím, že přislíbené služby neprovede a do dnešního dne převzatou částku **ve výši 2.000 Kč**, byť jen zčásti, V. D. nevrátil,
- d) v souvislosti s písemností označenou pod názvem „Formulář klienta-právní služby“ ze **dne 24. 9. 2015** a klientem poskytnutými informacemi, včetně souvisejících písemností a dokladů, převzal od **K.J., nar. XXXXX**, zálohu ve výši 2.000 Kč, následně se nechal od klienta zmocnit na základě plné moci, mající dle uvedeného rozsahu právního zastoupení charakter plné moci, která byla datována ke dni 29. 9. 2015 a to za účelem poskytování právních služeb, týkajících se vyjednání odškodnění v rámci soudního řízení, ve věci pokusu těžkého ublížení na zdraví, kde K.J. figuroval v postavení poškozeného, přičemž klientovi sdělil, že v případě vyplacení odškodnění si bude za poskytnuté právní služby nárokovat 15 % z celkové částky, načež za účelem vyjednání dohody o náhradě škody kontaktoval neúspěšně obviněného. Následně, přestože si byl vědom skutečnosti, že byl dne 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777, přislíbil klientovi, že jej bude po celou dobu zastupovat při řízení před soudem, avšak ve stanovených termínech se k řízení před soudem nedostavil, ani neučinil žádné opatření k zajištění řádného právního zastoupení klienta před soudem,
- e) v souvislosti s vystaveným dokladem ze **dne 20. 1. 2016**, potvrzujícím převzetí zálohy ve výši 3.000 Kč, „za poskytnutí právních služeb“, jenž obsahoval u podpisové doložky údaj, poukazující na advokátní praxi Ř., přislíbil **B.F., nar. XXXXX**, právní radu a pomoc týkající se svěřením dítěte do péče klienta po rozvodovém řízení a zastupování v této věci při soudním řízení, přičemž od B.F. převzal zálohou za poskytnutí právních služeb, aniž by klienta informoval o skutečnosti, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, a není tedy oprávněn poskytovat coby advokát právní služby,

čímž v souhrnu způsobil poškozeným **škodu ve výši 13.000 Kč**.

Dále byl obžalovaný v bodě I./2 výroku o vině napadeného rozsudku uznán vinným přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že:

V místě bydliště v obci XXXXX, ve XXXXX, obci XXXXX, XXXXX, případně jinde, přestože byl **ode dne 17. 7. 2015** podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777, sídlem Národní 118, 110 00 Praha, nadále neoprávněně vykonával ve větším rozsahu, za účelem dosažení zisku soustavnou činnost, spočívající zejména v sepisování kupních, darovacích a obdobných smluv, poskytování právních porad, přijímání peněz do advokátní úschovy, eventuálně poskytování dalších právních služeb, za což si nechával vyplácet finanční odměnu, případně nechával klienty potvrdit podpisem generální plnou moc, upravující krom jiného také hrazení zálohy, odměny a výloh, souvisejících s poskytováním právních služeb a takto jednal, přestože se jedná o úkony, které jsou podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, oprávněny poskytovat pouze osoby, uvedené v § 2 odst. 1, odst. 2 citovaného zákona, přičemž M.Ř. touto osobou od 17. 7. 2015 nebyl a takto nejméně:

- a) za účelem zajištění insolvenčního řízení pro **V. V., nar. XXXXX**, vyhotovil opakovaně (z důvodu neodstranění vady povinných příloh) návrhy na povolení oddlužení, které byly následně podány na Krajském soudě v Brně pod č. j. KSBR 37 INS 18906/2015, doručeno na Krajský soud v Brně **dne 22. 7. 2015**, č. j. KSBR 37 INS 20104/2015, doručeno na Krajský soud v Brně **dne 5. 8. 2015** a č. j. KSBR 29 INS 25393/2015, doručeno na Krajský soud v Brně **dne 12. 10. 2015**, přičemž za poskytnuté služby požadoval od klientky úhradu ve výši 12.000 Kč, která z důvodu špatné finanční situace částku předala k rukám Ř. postupně, ve třech splátkách a to za právní služby, týkající se poskytnutí právní rady a pomoci při vyhotovení návrhů na oddlužení, včetně zpracování souvisejících podkladů, zálohu v uvedené výši od klientky převzal, aniž by ji upozornil na skutečnost, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777 a není tedy oprávněn poskytovat za úplatu, coby advokát právní služby,
- b) v souvislosti s vystaveným dokladem ze **dne 28. 8. 2015**, potvrzujícím převzetí zálohy ve výši 2.000 Kč, „na poskytnutí právních služeb“, který v záhlaví i zápatí obsahoval údaje poukazující na advokátní praxi Ř., poskytl **V. T., nar. XXXXX**, právní radu a pomoc týkající se obnovení insolvenčního řízení, které v předchozí době nebylo klientce schváleno a to v souvislosti s vydaným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2015, evidováno pod sp. zn. KSBR 37 INS 16026/2014-B-8, přičemž Ř. stanovil celkovou odměnu za poskytnuté právní služby ve výši 10.000 Kč, kterou klientka doplatila 14 dní po uhrazení záloze, aniž by V. T. byl vystaven oproti provedené úhradě doplatku ve výši 8.000 Kč doklad prokazující převzetí finanční hotovosti a klientku před úhradou služeb, ani následně poté neupozornil na skutečnost, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777 a není tedy oprávněn poskytovat coby advokát právní služby. Následně, vzhledem k velkým průtahům ze strany Ř. v poskytování přislíbených právních služeb, podala V.T. další návrh na povolení oddlužení u Krajského soudu v Brně sama, a to dne 28. 1. 2016,
- c) **dne 3. 9. 2015** na základě generální plné moci, jenž v záhlaví i zápatí obsahovala údaje poukazující na advokátní praxi Ř., převzal zastoupení **V. D., nar. XXXXX**, ve věci sporu, týkajícího se podílového vlastnictví pozemku-zahrady, přilehlé k rodinnému domu v jejím vlastnictví, situovaného v k. ú. XXXXX, kdy za poskytnuté advokátní služby si nechal vyplatit v hotovosti zálohu ve výši 2.000 Kč, aniž by klientku před úhradou služeb, ani následně poté, upozornil na skutečnost, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777 podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., a není tedy oprávněn poskytovat coby advokát právní služby. Následně vypracoval návrh žaloby, který mu z Okresního soudu ve XXXXX byl vrácen k doplnění podstatných skutečností. Doplněný návrh žaloby však již nezaslal zpět na soud, neboť žalovaná strana přistoupila na návrh klientky

- a došlo k mimosoudnímu vyrovnání. Z uvedeného důvodu si Ř. nechal oproti vystavenému dokladu ze dne XXXXX vyplatit doplatek za poskytnutí právních služeb ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy v uvedeném případě inkasoval od klientky za poskytnuté právní služby částku ve výši 5.000 Kč,
- d) na základě informací poskytnutých klientkou a uvedených v písemnosti označené pod názvem „Formulář klienta-právní služby“ **ze dne 21. 9. 2015**, přislíbil **M. V., nar. XXXXX**, poskytnutí právní pomoci ve věci soudního sporu, týkajícího se odškodnění poranění při autonehodě, načež převzal od M. V. zálohu za poskytnuté právní služby ve výši 2.000 Kč (dle písemnosti zajištěné podle § 78 tr. ř. v obci Miroslav, označené nápisem "Záznam z jednání ze dne 29. 9. 2015"), v souvislosti s případem si nechal od klientky předložit podklady k posouzení dosud známých skutečností, a to včetně lékařských zpráv a písemností souvisejících s prověřovanou skutečností, navštěvující spáchání trestného činu, evidovaným pod sp. zn.. KRPB-110951/TČ-2015-060406, Dopravním inspektorátem, Územního odboru Břeclav, ze kterých si pořídil fotokopie, následně vědom si skutečnosti, že byl dne 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777, si s klientkou sjednal ve XXXXX schůzku, kde jí představil P.R., který z již uvedených důvodů od něj převzal zastupování klientky před soudem,
- e) v souvislosti s vystaveným dokladem **ze dne 29. 9. 2015**, potvrzujícím převzetí zálohy ve výši 2.000 Kč, za „poskytnutí právních služeb“, jenž v záhlaví i zápatí obsahoval údaje, poukazující na advokátní praxi Ř., a na základě poskytnutých informací uvedených v písemnosti označené pod názvem, „Formulář klienta-právní služby“, poskytl **B. V., nar. XXXXX**, blíže nespécifikované právní služby ve věci zajištění dražby nemovitosti, aniž by klientku upozornil na skutečnost, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777, a není tedy oprávněn poskytovat za úplaty, coby advokát právní služby, tak jak je uvedeno v zajištěném dokladu, potvrzujícím převzetí zálohy,
- f) v souvislosti s usnesením, které je evidováno u Okresního soudu ve XXXXX pod sp. zn. 11 C 239/2015- 17, ze dne 11. 9. 2015, poskytl právní služby, radu, **M.B., nar. XXXXX a T. Š., nar. XXXXX**, a to na základě vyplněného tiskopisu označeného pod názvem „Formulář klienta-právní služby“ **ze dne 24. 9. 2015**, následně M.B. předem uhradila za poskytnuté služby zálohu ve výši 2.000 Kč, kdy Ř., jakožto „právník (advokát)“, převzal právní zastupování matky klientky, T. Š., nar. XXXXX, načež nejpozději dne 29. 10. 2015 vypracoval v uvedené věci písemné trestní oznámení, které podal jménem T. Š. dne 5. 11. 2015 na Policii České republiky, jak je patrné z obsahu úředního záznamu o podání vysvětlení T. Š. ze dne 30. 11. 2015, ev. pod č.j. KRPB-264219-5/ČJ-2015-061312-JS a úředního záznamu o podání vysvětlení M.B. ze dne 4. 12. 2015 ev. pod č. j. KRPB-264219-10/ČJ-2015-061312-JS, které bylo následně prověřováno dle věcné a místní příslušnosti OHK ÚO Znojmo pod č. j. KRPB-264219/TČ-2015-061381-RA,
- g) na základě plné moci ze **dne 20. 10. 2015**, se zavázal poskytnout **M. V., nar. XXXXX**, právní služby v souvislosti se zajištěním majetkového vypořádání manželů po rozvodovém řízení, za což převzal zálohu ve výši 10.000 Kč, a to na základě dokladu potvrzujícího převzetí finanční odměny za poskytnuté právní služby ze dne XXXXX, jenž v záhlaví i zápatí obsahoval údaje, poukazující na advokátní praxi Ř., a to i přestože byl dne 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory. Následně si dle sepsaného předávacího protokolu nechal předložit od klienta písemné podklady a dokumenty související s případem, na základě kterých jménem klienta vypracoval v dané věci návrh žaloby s uvedeným datem ke dni 8. 1. 2016,

- h) v souvislosti s vystaveným dokladem ze **dne 20. 11. 2015**, potvrzujícím převzetí zálohy ve výši 3.000 Kč za „poskytnutí právních služeb“, který v záhlaví i zápatí obsahoval údaje, poukazující na advokátní praxi Ř., poskytl **E. Z., nar. XXXXX**, právní služby, týkající se právní rady a pomoci při zajištění zrušení věcného břemene ke stavební parcele číslo XXXXX, evidované v evidenci katastru nemovitostí, katastrálním území XXXXX, listu vlastnictví číslo XXXXX, přičemž v průběhu jednání, Ř. předložil klientce rovněž vizitku obsahující údaje, související s jeho předchozí advokátní praxí, aniž by ji upozornil na skutečnost, že byl od 17. 7. 2015 vyškrtnutý podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ze seznamu advokátů České advokátní komory, IČ: 660 00 777 a není tedy oprávněn poskytovat coby advokát právní služby,
- ch) v souvislosti s poskytnutím právní pomoci, týkající se insolvenčního řízení, převzal v **blíže neustanovené době** od manželů **L. V., nar. XXXXX a J. V., nar. XXXXX** od každého zvlášť a postupně, ve čtyřech splátkách zálohu ve výši 12.000 Kč, celkem tedy 24.000 Kč, což měla být finanční odměna za poskytnutí právní rady a pomoci za účelem oddlužení klientů. Následně provedl vyhodnocení finanční situace manželů Veselých a rovněž zajistil podklady ke zpracování návrhu na povolení oddlužení, který byl podán u Krajského soudu v Brně dne **3. 3. 2016**,

Za to byl obžalovaný Ř. podle § 251 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, přičemž podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců.

Podle § 67 odstavec 1 trestního zákoníku, § 68 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, tedy 50.000 Kč.

Podle § 82 odstavec 2 trestního zákoníku byla obžalovanému též uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil uhradil poškozeným škodu, kterou trestnou činností způsobil.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovanému rovněž uložena povinnost uhradit poškozeným způsobenou majetkovou škodu, a to:

V. V., narozené XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **12.000 Kč**,

M. V., narozenému XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **3.000 Kč**,

B. J., narozené XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **3.000 Kč**,

V. D., narozené XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **2.000 Kč**,

V. T., narozené XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **10.000 Kč**,

K. J., narozenému XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **2.000 Kč**,

M. V., narozenému XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **10.000 Kč**,

L. V., narozené XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **12.000 Kč**,

J. V., narozenému XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, ve výši **12.000 Kč**.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu byl poškozený **M. V.** se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byla poškozená **Z. Š.**, narozená XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody také odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Naproti tomu v bodě II. napadeného rozsudku byl obžalovaný M.Ř., narozený XXXXX, podle § 226 písmeno b) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve XXXXX ze dne 26. 7. 2019, č. j. ZT 249/2018-55, pro skutek spočívající v tom, že:

na základě vystavených plných mocí ze dne **20. 7. 2016** se zavázal poskytnout **P. D., nar. XXXXX**, právní služby v souvislosti se zastupováním ve věci vedené Policií ČR pod sp. zn. KRPB-30251-4/ČJ-2016-0600IZ-OSZBM, dále pak k zastupování ve všech záležitostech a jednáních před úřady,

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

orgány státní správy a místní samosprávy, včetně jednání s právníckými a fyzickými osobami, k provádění úkonů v rámci soudních, správních, či jiných řízení, za což převzal zálohu ve výši 20.000 Kč, následně od klienta postupně vybral za poskytnuté právní služby finanční částky v různé výši, kdy si celkem od P.D. nechal vyplatit hotovost ve výši 80.000 Kč, aniž by klientovi vystavil doklad, potvrzující převzetí finanční odměny, přičemž právní služby poskytoval v rozsahu odpovídajícím advokátní praxi, ačkoliv byl dne 17. 7. 2015 vyškrtnutý ze seznamu advokátů České advokátní komory,

v čemž byl spatřován přečin neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, neboť na základě důkazů předložených v hlavním líčení státním zástupcem a případně doplněných soudem, a to i k návrhům ostatních stran, v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu byl poškozený **P. D.**, narozený XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Uvedený rozsudek napadli podanými odvoláními jak obžalovaný M.Ř., tak i státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve XXXXX.

Obžalovaný Ř. v odvolání podaném prostřednictvím svého obhájce do všech odsuzujících výroků zejména poukazuje na nevěrohodnost svědkyně P., jež se obsáhle vyjadřuje ke své spolupráci s obžalovaným. Její výpověď je v rozporu s dalšími výpověďmi svědků i obžalovaného. Z výpovědi svědků je zřejmé, že nikdy nebyla kancelář v Miroslavi označena jako advokátní kancelář nebo jménem obžalovaného. Pracovní smlouva, o kterou svědkyně opírá své tvrzení, není obžalovaným podepsána. Tvrzení, dle kterého vybrané peníze od dalších svědků měla předávat obžalovanému, je v rozporu s výpovědí svědkyně P.. Kancelář byla zcela nelogicky po celou dobu pronajata svědkyní. Svědkyně P. byla zaměstnancem paní P., což je opět v rozporu s její výpovědí. Svědkyně P. uvádí, že s obžalovaným nikdy v domě svědkyně V. nebyla, svědkyně V. v rozporu s tím uvádí, že s obžalovaným v jejím domě byla. Potvrzení o převzetí zálohy, které vystavovala svědkyně jménem obžalovaného, podepisovala svým jménem a připojovala k němu své razítko. Dále uvádí, že první jednání bylo zdarma, ale v rozporu s tím uvádí, že sama určovala výši zálohy a vybírala ji. Rovněž výpověď P. k zapůjčeným penězům je v rozporu se skutečností. Obžalovaný 3x zaslal peníze na účet paní S. č. XXXXX/XXXXX, tuto skutečnost lze vidět ve výpisech z účtů, platby byly poukazovány z FIO Banky. V prvních dvou případech se mu zapůjčené prostředky vrátili během několika dní zpět a v posledním případě k vrácení nedošlo, z mailové komunikace s P. je vidět že slíbvala splácení dluhu ve splátkách 2000,- Kč, teprve později začala tvrdit, že se jedná o peníze za pronájem 1 kanceláře v Miroslavi. Zaměstnanecký poměr svědkyně nijak neprokázala a rovněž neprokázala pronájem kanceláře obžalovanému. Nájemní smlouva s obžalovaným neexistuje a rovněž neexistuje platně uzavřená pracovní smlouva mezi obžalovaným a P.. Z mailové komunikace se správou sociálního zabezpečení je vidět že od počátku obžalovaný uváděl že P. zaměstnána není. P. ve vztahu k obžalovanému vždy vystupovala jako živnostnice, jako nájemce kanceláře v Miroslavi a rovněž jako zaměstnavatel ve vztahu ke svědkyni P.. Dle výpovědi svědka V. při předávání peněz P., se mu zmínila, že se jí peníze hodí, protože půjde nakupovat, což nasvědčuje tomu, že si peníze ponechala. Celé její svědectví je plné nepravdivých tvrzení, vnitřních rozporů a rovněž rozporů s dalšími svědky a nelze je brát jako věrohodné. Naopak lze mít za to, že peníze si nechávala pro sebe, aniž by obžalovaný o tom, že za jeho rady přijímá úplatu, vůbec věděl. Obžalovaný, poté co byl vyškrtnut ze seznamu advokátů, se neoznačoval za advokáta a nemůže být zodpovědný za to, že tak činila bez jeho vědomí další osoba. Svědkyně P. potvrdila, že pracovala pro paní P., výplatu jí dávala paní P.. Rovněž uvedla, že peníze se dávaly do kasičky a nikoli do šanonu. Peníze si většinou měl brát obžalovaný, což je v rozporu s výpověďmi svědků, dle kterých peníze přebírala paní P.. I přes značný časový odstup lze považovat i tuto výpověď za nevěrohodnou, neboť se rozchází s většinou svědeckých výpovědí. Svědkyně měla u sebe složku, kterou posléze vydala policii a která obsahuje jednotlivé případy pro které je Ř. obžalován, již to samo o sobě vede k myšlence jak je možné že právě tato svědkyně u sebe měla tuto složku když se mělo jednat o výsledek práce obžalovaného a z jakého důvodu ji tedy neměl u sebe obžalovaný?

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

Ve stejném duchu se pak nese doplnění odvolání na celkem 19 stranách, které sepsal sám obžalovaný, přičemž se podrobně vyjadřuje ke každému útoku či skutku, jimiž byl uznán vinným. V další části pak rozebírá všechna hlavní líčení a namítá, že před soudem I. stupně byly pokládány v nebývalém rozsahu návodné otázky a v některých případech soud vypovídal za svědky. Odkazuje rovněž na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 10. 2020 sp. zn. 5 Tdo 953/2020. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný M.Ř. navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek v jeho odsuzující části zrušil a podle § 226 písm. a) resp. b) TŘ byl zproštěn obžaloby v plném rozsahu.

4. Státní zástupce ve svém odvolání uvádí, že se plně ztotožňuje s výrokem o vině obsaženým v bodě I. napadeného rozsudku i s korespondujícím odůvodněním rozsudku v této části včetně toho, že jednání uvedená původně v části II. bodech 9) a 16) obžaloby byla soudem vyhodnocena jako dílčí útoky pokračujícího přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1 trestního zákoníku a převzata do výroku v části I. bodě 1) rozsudku. Státní zástupce se rovněž ztotožňuje s tím, že některá dílčí jednání tvořící původně součást jediného skutku, v němž byl spatřován přečin neoprávněného podnikání podle § 251 odstavec 1 trestního zákoníku (dle části II. obžaloby), byla soudem z výrokové části rozsudku vypuštěna. V daném případě jde o správný postup za situace, kdy v příslušném dílčím jednání nelze (ani spolu s ostatními dílčími jednáními) spatřovat v souhrnu naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu, a to s ohledem na povahu trestného činu neoprávněného podnikání jakožto trestného činu hromadného, kdy tento trestný čin je jak z pohledu hmotněprávního tak i procesněprávního jediným skutkem (k tomuto srov. analogicky usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 3 Tdo 544/2009, publikované ve sbírce rozhodnutí pod č. 11/2010). Skutkové i právní závěry, k nimž soud v této části dospěl, lze považovat za správné, logické a řádně odůvodněné a lze na ně v plném rozsahu odkázat. Státní zástupce je však toho názoru, že soud ve výroku napadeného rozhodnutí opomenul meritorně rozhodnout o skutku uvedeném v části I. bodě 1) obžaloby státního zástupce č. j. ZT 249/2018 – 55 ze dne 19. 7. 2019, který měl spočívat v tom, že obžalovaný *v přesně neustanovenou dobu, nejpozději však dne 18. 7. 2015, vědom si zoufalé finanční situace jeho klientky V. V., nar. XXXXX, s úmyslem neoprávněně se obohatit, zneužil její důvěry jakožto osoba, která jí za úplatu přislíbila poskytnutí právní pomoci a rady, pod záminkou zpracování podkladů, přílohy pro návrh na povolení oddlužení, předložil V. V. k podpisu přesně neustanovený počet písemností, mezi které bez vědomí poškozené V. V. vložil listiny, ve kterých je uvedena jako věřitel společnost "XXXXX, XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX", v níž figuroval jako jediný jednatel, mající oprávnění samostatně nakládat s majetkem přesahující částku 40.000 Kč, a se zjevným záměrem obohatit se na úkor klientky, jí nechal bez jejího vědomí podepsat listiny "Seznam mých závazků s uvedením věřitelů", kde je uvedena na posledním místě v bodě 6. neexistující půjčka od společnosti XXXXX a „Uznání dluhu“ ze dne 2. 2. 2015, v němž je nepravdivě uvedeno, že si poškozená na základě smlouvy o půjčce ze dne 19. 12. 2014 od společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX půjčila částku 200.000 Kč s tím, že ji bude splácet ve splátkách po 1.500 Kč měsíčně a dále, že protože nebradila dohodnuté splátky, došlo k odstoupení od smlouvy a tímto způsobem zajištěné písemnosti jakožto pověřená osoba následně předložil v rámci insolvenčního řízení, kdy v seznamu přihlášených pohledávek již figuruje u pořadového čísla přihlášky 1 jako věřitel spol. XXXXX, IČ: XXXXX, s pohledávkou v celkové výši 200.000 Kč a jako důvod vzniku „pohledávky a příslušenství“ je uvedena "Smlouva o půjčce ze dne 19. 2. 2014, kterou dlužnice ztvrdila uznáním dluhu ze dne 2. 2. 2015", která však není součástí přílohy, což bylo v přímém rozporu se skutečností, neboť ze strany obviněného, potažmo společnosti XXXXX, nebyla V. V. nikdy poskytnuta žádná půjčka, přičemž Ř. přihlášená pohledávka byla v rámci insolvenčního řízení uznána, čímž způsobil poškozené V. V. škodu ve výši 200.000 Kč, kdy v předmětném jednání byl státním zástupcem spatřován přečin podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku. Soud v daném případě pouze v odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 49. – 53. shrnuje důvody, pro které v daném případě aplikoval zásadu *in dubio pro reo*, která mu bránila ve vyslovení viny obžalovaného v této části obžaloby. Zároveň pak v bodě 75. odůvodnění citovaného rozhodnutí soud uvádí, že pokud se příslušný dílčí skutek nestal, případně pokud nebylo prokázáno, že skutek je trestným činem, nedošlo v daném případě ke zproštění viny, ale pouze vypuštění dílčího útoku z výroku rozhodnutí. Státní zástupce má za to, že soudem zvolený postup je v daném případě nesprávný, na rozdíl od postupu aplikovaného v případě skutku*

naplňujícího zákonné znaky přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odstavec 1 trestního zákoníku, jak je uvedeno výše. Předmětné jednání popsané v obžalobě v části I. bodě 1) obžaloby je z hlediska hmotněprávního i procesněprávního zcela samostatným skutkem. Nejedná se v daném případě s ohledem na odlišné provedení a nesouvislost v předmětu útoku ani o dílčí útok pokračujícího trestného činu podvodu ve smyslu § 116 trestního zákoníku k útokům popsaným v části I. bodě 1) písm. a) – e) výrokové části rozsudku, ale z hmotněprávního hlediska o zcela samostatný skutek naplňující znaky přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku. Nicméně, i pokud by šlo o dílčí útok pokračujícího trestného činu, i o tomto by musel soud s ohledem na ustanovení § 12 odstavec 2 trestního řádu a § 220 trestního řádu rozhodnout některým ze způsobů uvedených v § 221 až 227 trestního řádu. Soud však této své povinnosti rozhodnout o předmětném skutku nedostál, když tento vypustil bez jakékoli reflexe ve výroku rozsudku, tudíž ve výroku svého rozhodnutí nevyčerpal všechny skutky, které byly předmětem obžaloby, a jelikož ani tento svůj postup přesvědčivě neodůvodnil, učinil rozsudek ve svém důsledku nepřezkoumatelným. Vyjma shora popsaného procesního pochybení je státní zástupce přesvědčen, že postup soudu spočívající v tom, že v této části obžaloby (část I. bod 1) neuznal vinu obžalovaného, není správný ani věcně, kdy je i nadále přesvědčen o tom, že vinu obžalovaného bylo lze na podkladě správně zjištěného skutkového stavu bez důvodných pochybností konstatovat, a to se vším respektem k závěrům soudu i vědomím obtížnosti polemiky se skutkovými zjištěními nalézacího soudu vedoucím k uplatnění zásady *in dubio pro reo* ve vztahu k této části podané obžaloby. Státní zástupce má za to, že soud při hodnocení důkazů nepostupoval důsledně v duchu zásady zakotvené v ustanovení § 2 odstavec 6 trestního řádu. Zároveň lze poukázat na skutečnost, že soud v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečným způsobem nevysvětlil, v čem spatřuje důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, které vyústily v rozhodnutí formou vypuštění předmětného skutku z výroku rozhodnutí, když na podkladě provedených a soudem vyhodnocených důkazů lze mít za to, že tyto pochybnosti postrádají důvodnost. Státní zástupce má přitom s odvoláním na svědeckou výpověď samotné poškozené a dalších svědků (zejména svědkyně P.) za to, že reálná míra obezřetnosti byla na straně poškozené zcela minimální, což je právě okolnost, které si byl obžalovaný dobře vědom, a které při jednání s poškozenou zneužil. V další části pak státní zástupce některé z dokazování plynoucích podstatných skutečností rozebírá a následně dospívá k závěru, že skutkový děj prezentovaný obžalovaným, k němuž se soud v pochybnostech přiklonil, lze na základě důsledného a logického hodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech zcela vyloučit, když především lze dle názoru státního zástupce vycházet z výpovědi svědkyně (a tímto skutkem poškozené) V. V., která byla u hlavního líčení vyslechnuta, a která k této části obžaloby vypovídala zcela konzistentně a i ve světle dalších provedených důkazů přesvědčivě a která poskytnutí jakékoliv půjčky ze strany obžalovaného zcela kategoricky popřela. Skutečnosti uvedené poškozenou pak zcela korespondují i s výpovědí bývalé spolupracovnice obžalovaného, L. P.. Rovněž tak syn poškozené J.V. byl u soudu vyslechnut jako svědek a potvrdil, že jeho matka žádný dům nevlastnila, nikdy ji k jednání o prodeji žádného domu nezmocnil. Neví nic o tom, že by si jeho matka půjčovala 200.000 Kč od obžalovaného, kdy o tomto by věděl. Ani on sám se s obžalovaným o prodeji domu nebavil. Jeho výpověď je podporována rovněž výpovědí jeho manželky a snachy poškozené L. V., která uvedla, že o půjčce ve výši 200.000 Kč pro její tchýni vůbec nic neví, přičemž kdyby si takové peníze půjčila, tak by nemusela chodit do insolvence. Neví rovněž nic o tom, že by obžalovaný měl od její tchýně kupovat nemovitost. Jen stěží se lze přiklonit k obhajobě obžalovaného hovořící o tom, že měl zájem koupit dům poškozené a částka ve výši 200.000 Kč, která měla být předána poškozené v hotovosti, měla sloužit jako záloha na tuto zamýšlenou majetkovou transakci. Při hodnocení skutkového stavu nelze přeceňovat ani soudem akcentované svědecké výpovědi obhajobou navržených svědků N. a D.. Jakékoliv poskytnutí částky 200.000 Kč poškozené ze strany obžalovaného (ať již na základě půjčky či jiného právního titulu) zcela jednoznačně zpochybňují vyjma samotné poškozené rovněž její syn, snacha a zejména pak svědkyně P.. Výpověď posledně jmenované shodně s poškozenou V. uvádí, že to byla ona, kdo seznámil poškozenou s obžalovaným a že k tomuto došlo teprve v roce 2015. Za dané situace je

státní zástupce toho názoru, že soud mohl bez důvodných pochybností uznat vinu obžalovaného rovněž v tomto bodě obžaloby s tím, že vzhledem ke všem skutkovým okolnostem je na místě toto jednání kvalifikovat jako přečin podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku. Pokud jde o výrok II. napadeného rozsudku, jímž byl obžalovaný podle § 226 písmeno b) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek tam uvedený, pak státní zástupce se obecně ztotožňuje s podrobným a přiléhavým hodnocením soudu k otázkám naplnění zákonných znaků přečinu neoprávněného podnikání, které soud provádí v bodě 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má však za to, že kritérium minimální doby neoprávněně provozované činnosti v trvání 6 měsíců převzaté z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 1995 sp. zn. 9 To 118/95 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem R 5/1996), nelze aplikovat mechanicky a izolovaně od ostatních kritérií. Kritériem pro to, zda bylo neoprávněně podnikáno ve větším rozsahu, jsou kromě délky neoprávněného podnikání také jeho rozsah a objem, naopak rozhodujícím není, zda se jednalo o hlavní výdělečnou činnost pachatele, či pouze výdělek doprovodný. Je skutečně zřejmé, že obžalovaný vykonával neoprávněně činnost, která je mu kladena za vinu v bodě 2) písm. a) – ch) výrokové části předmětného rozsudku v období od 17. 7. 2015 do 3. 3. 2016. Je pravdou, že další dílčí jednání, o němž soud rozhodl zprošťujícím výrokem, bylo ze strany obžalovaného páčáno až od 20. 7. 2016. Jakkoliv mezi shora uvedenými jednáními je časová přetržka čítající více než 4 měsíce (vyplněná původně dílčími jednáními, která byla z výroku vypuštěna pro neprokázání převzaté úplaty za poskytnuté služby ze strany obžalovaného), nelze odhlédnout od toho, že posledním dílčím útokem ze dne 20. 7. 2016 obžalovaný realizoval fakticky jednu z nejrozsáhlejších právních porad z množiny jednání, které jsou mu kladeny za vinu, za kterou měl dle svědka D. inkasovat v souhrnu okolo 80.000 Kč. Z hlediska kritéria rozsahu a objemu a finančního prospěchu tedy rozhodně nejde o útok zanedbatelný. Citované rozhodnutí nadto nestanoví, že by časové období 6 měsíců muselo být vyplněno nepřetržitým provozováním zakázané činnosti ze strany pachatele, ale obecně hovoří pouze o tom, že aby byl vůbec naplněn větší rozsah ve smyslu citovaného ustanovení, musí být celková doba neoprávněného výkonu činnosti delší 6 měsíců. Tato podmínka v daném případě zjevně splněna je, neboť již bez uvažovaného dílčího útoku počínajícím dnem 20. 7. 2016 trvala neoprávněná činnost obžalovaného bezmála 8 měsíců (17. 7. 2015 – 3. 3. 2016). Rovněž tak nelze odhlédnout od toho, že ani zmíněná přetržka čítající 4 měsíce nepřekračuje judikaturou stanovenou minimální délku neoprávněného podnikání v trvání 6 měsíců. Zmíněná časová přetržka tak nemusí být překážkou pro posouzení dílčího jednání ze dne 20. 7. 2016 jako součásti jednoho přečinu neoprávněného podnikání ve smyslu § 251 odstavec 1 trestního zákoníku ani optikou soudem citované judikatury, kdy lze dle názoru státního zástupce připustit ten závěr, že se obžalovaný dopustil celkem 10 dílčích útoků (kdy lze vyjma 9 dílčích útoků, za které byl obžalovaný soudem uznán vinným součástí jednání rovněž poslední zmíněný útok počínajícím dnem 20. 7. 2016) naplňujících v souhrnu skutkovou podstatu přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odstavec 1 trestního zákoníku, a to v období od 17. 2. 2015 nejméně do 20. 7. 2016. Pro úplnost státní zástupce doplňuje, že odvolání směřuje vyjma shora uvedených výroků o vině i do výroku o trestu, kdy však podstata námitek státního zástupce spočívá v tvrzení, že obžalovaný by měl být uznán rovněž vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku a v dalším řízení by mu měl být tudíž ukládán trest podle § 209 odstavec 3 trestního zákoníku v zákonné sazbě 1 rok až 5 let odnětí svobody v konkrétní výměře navrhané státním zástupcem v závěrečné řeči před vyhlášením napadeného rozsudku. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto státní zástupce závěrem svého odvolání navrhnul, aby Krajský soud v Brně jako soud odvolací vyhověl podanému odvolání státního zástupce a podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a d) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a dle ustanovení § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc obžalovaného M.Ř. soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. Odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a odvolání státního zástupce shledal důvodným.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

6. Předně je třeba říci, že soud I. stupně u skutků I/1 písm. a) až e) a I/2 písm. a) až ch) nepostupoval vadně, když dospěl k závěru, že se jich obžalovaný R. skutečně dopustil v rozsahu tam popsáním a že jimi spáchal přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku a přečin neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku. V odůvodnění napadeného rozsudku pak nalézací soud podrobně rozebírá, jaké důkazy ve věci provedl a zejména jak je hodnotí. S hodnocením důkazů soudem I. stupně ohledně tam uvedených útoků se odvolací soud zcela ztotožnil, přičemž v tomto směru je možné odkázat na jeho závěry podrobně rozvedené v odůvodnění odsuzující části rozsudku. Odvolací soud pak nepřisvědčil obžalovanému ani v tom, že byly u nalézacího soudu pokládány v nebyvalém rozsahu návodné otázky a v některých případech soud vypovídal za svědky, jak mj. namítá v podaném odvolání.
7. Poněkud jiná je však situace ohledně skutku uvedeného v obžalobě státního zástupce v bodě I/1 ve vztahu k V. V., jenž byl od samého počátku trestního stíhání veden jako samostatný s právní kvalifikací přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Pokud soud I. stupně nechtěl obžalovaného tímto skutkem uznat vinným, pak ho měl ohledně něho obžaloby zprostit. Nepostupoval tedy správně, když ho z obžaloby pouze vypustil. V tomto směru je tak třeba přisvědčit odvolání státního zástupce. Ovšem nejen k tomuto, ale i k námitkám týkajícím se zhodnocení skutkových zjištění, jak jsou rozebrány v bodech 12) až 23) jeho odvolání, na něž lze v podrobnostech odkázat, když ohledně uvedené půjčky 200.000 Kč s následným uznáním dluhu V. V. důvodně poukazuje na ne zcela věrohodnou výpověď obžalovaného, již lze mít za vyvrácenou nejen výpověďmi poškozené, jejího syna i snachy, ale i výpověďmi svědkyně P. a dalšími listinnými důkazy, když naproti tomu výpovědi svědků D. a zejména N. (např. podpis smlouvy o půjčce poškozenou V. před jejím domem na kapotě auta), resp. jejich věrohodnost, jsou i podle názoru odvolacího soudu přinejmenším diskutabilní. Odvolací soud takto uzavírá, že napadený rozsudek je ve vztahu k obžalovanému ohledně tohoto žalovaného skutku toliko vypuštěného z napadeného rozsudku procesně nezákonný a z pohledu objektivní i subjektivní stránky do jisté míry nepřezkoumatelný.
8. Totéž pak je možné konstatovat i ohledně skutku týkajícího se poškozeného P.D. (v obžalobě uveden pod bodem II./32), o němž nalézací soud rozhodl zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. b) tr. řádu. I zde lze přisvědčit námitkám státního zástupce k tomuto skutku se vztahujícím. Odvolací soud má rovněž za to, že v daném případě obžalovaný vykonával neoprávněně činnost, která je mu kladena za vinu v bodě 2) písm. a) až ch) výrokové části předmětného rozsudku v období od 17. 7. 2015 do 3. 3. 2016. Je pravdou, že další dílčí jednání, o němž nalézací soud rozhodl zprošťujícím výrokem, bylo ze strany obžalovaného páčáno až od 20. 7. 2016. Avšak ačkoli mezi shora uvedenými jednáními je časová přetržka trvající více než 4 měsíce (vyplněná původně dílčími jednáními, která byla z výroku správně vypuštěna pro neprokázání převzaté úplaty za poskytnuté služby obžalovaným), nelze odhlédnout od toho, že posledním dílčím útokem ze dne 20. 7. 2016 obžalovaný realizoval fakticky jednu z nejrozsáhlejších právních porad z celkového počtu jednání, které jsou mu kladeny za vinu, za kterou měl dle svědka D. inkasovat v souhrnu okolo 80.000 Kč. Z hlediska kritéria rozsahu, objemu a finančního prospěchu tedy rozhodně nejde o útok zanedbatelný. Citované rozhodnutí navíc nestanoví, že by časové období 6 měsíců muselo být vyplněno nepřetržitým provozováním zakázané činnosti ze strany pachatele, ale obecně hovoří pouze o tom, že aby byl vůbec naplněn větší rozsah ve smyslu citovaného ustanovení, musí být celková doba neoprávněného výkonu činnosti delší 6 měsíců. I podle názoru odvolacího soudu tato podmínka v daném případě zjevně splněna je, neboť již bez uvažovaného dílčího útoku počínajícího dnem 20. 7. 2016 trvala neoprávněná činnost obžalovaného bezmála 8 měsíců (17. 7. 2015 – 3. 3. 2016). Rovněž tak nelze odhlédnout od toho, že ani zmíněná přetržka čítající 4 měsíce nepřekračuje judikaturou stanovenou minimální délku neoprávněného podnikání v trvání 6 měsíců. Zmíněná časová přetržka tak nemusí být překážkou pro posouzení dílčího jednání ze dne 20. 7. 2016 jako součásti jednoho přečinu neoprávněného podnikání ve smyslu § 251 odstavec 1 trestního zákoníku, a to ani optikou soudem citované judikatury, kdy lze připustit jako správný názor státního

zástupce, že se obžalovaný dopustil celkem 10 dílčích útoků (kdy lze vyjma 9 dílčích útoků, za které byl obžalovaný soudem uznán vinným, součástí jednání považovat rovněž poslední zmíněný útok počínající dnem 20. 7. 2016) naplňujících v souhrnu skutkovou podstatu přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odstavec 1 trestního zákoníku, a to v období od 17. 2. 2015 nejméně do 20. 7. 2016.

9. Odvolací soud po přezkoumání uvedené trestní věci tedy přisvědčil velmi podrobným námitkám státního zástupce uvedeným v podaném odvolání a specifikovaným výše a dospěl k závěru, že napadený rozsudek vykazuje vady předpokládané v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), d) trestního řádu. Jelikož bylo pochybení shledáno ve výroku o vině, na něž navazují další výroky, zrušil odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu, a to nejen z podnětu odvolání státního zástupce, ale i z podnětu odvolání obžalovaného, byť by jakkoliv bylo odvolacím soudem jeho odvolání shledáno nedůvodným, neboť v tomto případě zamítnutí odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu z procesních důvodů nepřichází v úvahu. Podle § 259 odst. 1 trestního řádu pak věc vrátil soudu I. stupně, neboť vytykané vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.
10. V dalším řízení se nalézací soud bude pečlivě zabývat všemi skutečnostmi, pochybeními a rozpory, na něž je poukazováno výše, a v souladu se zákonem je odstraní. Soud I. stupně, vyvstane-li při novém zhodnocení všech ve věci použitelných důkazů jejich potřeba a bude-li to považovat za nezbytné, provede i další potřebné důkazy, aby bylo možno jednoznačně stanovit, zda se obžalovaný M.Ř. skutečně dopustil všech v obžalobě popsaných skutků i dílčích útoků či nikoli, a pokud ano, tak přesně vymezí, v jakém rozsahu (včetně přesně stanovené doby páčání), čemuž pak samozřejmě bude odpovídat jak právní věta, tak i právní kvalifikace. Po případném doplnění dokazování nalézací soud v písemném vyhotovení nového rozsudku všechny ve věci provedené důkazy (jak ve prospěch obžalovaného, tak i v jeho neprospěch) náležitě, důsledně a dostatečně podrobně zhodnotí způsobem odpovídajícím ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, aby bylo zcela nepochybné, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. Současně vše neopomene zvážit i z hlediska ustanovení § 12 odst. 2 a § 13 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 14. října 2021

JUDr. Adam Kafka v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Hlavina v. r.
soudce